

lingsstedet, naar de ho paa et Sted, hvortil Ombæring ikke finder Sted. Det vilde være en større Byrde at lægge paa disse slet lønnede Bestillingsmænd, end jeg finder rigtig. Derfor maa der drages Omsorg for, at Brevene bringes til dem uden Udgift for dem. Det er det Punkt, som for mig er det væsentligste i Lovforslaget. Forsaavidt man stærkt har hæftet sig ved Ordet „uopholdelig“, er det naturligvis et Udtryk, der er brugt for at tilkjendegive, at det skal ske uden uforudbent Ophold, men det er ikke min Mening, at det skal tages aldeles bogstaveligt. Tanken er, at Brevene skulle bæres om med nogenlunde lignende Hurtighed som den, hvormed de vilde komme til ham, naar de ombeltes med Post; Andet ligger der ikke i Ordet „uopholdelig“, der skal ikke deri ligge nogen Forpligtelse til at sørge for, at Brevet fem Minuter, efterat det er ankommet, skulde afgaa til Sognefogden. Hvad det Ord angaar, kunne vi altsaa let komme til Rette; det, der for mig egentlig er det Afgjørende, er, at jeg ikke kan gaa ind paa, at den Byrde uden Vederlag selv at sørge for Brevets Afhentelse fra Brevsamlingsstedet skal lægges paa Sognefogden.

Berg: Da jeg antager, at dette er et af de Lovforslag, som Thinget gjerne vil unde den høitærede Justitsminister at se vedtaget, saa vil jeg gjerne udtale, at jeg staar i det Væsentlige paa samme Betragtning som det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Thorup). Det er rigtig, naar et saadant Lovforslag fremkommer, at se hen til, hvor lige det med sine Fordele og sine Byrder falder paa Landets Befolkning i det Hele. Hvor nu Postvæsenet er saaledes udviklet, at Brevomdeling finder Sted, skal Befolkningen foruden denne væsentlige Fordel ogsaa have den Fordel efter denne Lov ingen Udgifter at have til Postens Besørgelse mellem Poststationen og Sognefogden, hvilket, naar det skal gøres efter Lovens Ordlyd, som det ærede Medlem udtalte, ellers maa ske ved leiet Bud. De faae altsaa i Forhold til ringere stillede Egne for det Første en Forøring af Postvæsenet, hvor der er etableret direkte Brevombæring, og dernæst gennem dette Lovforslag en Forøring fra Justitsministeren, idet de fritages for en Byrde, som forresten er en forældet Byrde, som Alle burde fritages for. De tyndere befolkede Egne, de længst fra Postvæsenets Forjorg liggende, der ikke have Brevombæring, maa selv sørge for privat at faae deres Breve og det stundom fra temmeligt fjernt liggende Brevomdelingsstationer. Dette kan maaske vedvare i en meget lang Aarrække, thi man

gaar jo meget findigt tilværks her; dersom man f. Ex. i Sjælland gif Syd for Grændsen, kunde de i Uger lave en Postordning til Jordel for Beboerne, som vi ere Maringer eller Decennier om at faae indrettet, vi gaa jo meget findigt tilværks, og under den nuværende Postbestyrelse med den Tver, hvormed der virkes fra dens Side for at gjenneføre et ensartet System, kan der ogsaa gaa Decennier, inden vi blive færdige med at ordne Brevomdelingen her tillands. I denne Tid skal der altsaa ogsaa paalægges de Sognekommuner, der ere stletest stillede i postal Henseende, denne særlige Byrde, som de andre Kommuner ere fritagne for, og det er Uret. Dette Lovforslag kunne vi altsaa ikke gaa ind paa; snarere kunde man gaa ind paa at sige: Sognefogderne ere pligtige til at sørge for deres Posts regelmæssige Befordring fra Brevsamlingsstedet til dem selv, og Amtsraadene ere forpligtede til at erstatte Sognefogderne den derved foraarsagede Udgift; saa falder Byrden ikke paa de enkelte Sogne, der staar stletest i postal Henseende, men paa hele vedkommende Amt, af hvilke visse Egne netop kunne være undtagne for Besværlighederne i postal Henseende, og saa vil Trykket, forsaavidt det er noget Tryk, gjennem vedkommende Amtsraad og den offentlige Mening i Amtet lettere kunne pavirke Postvæsenet til at faae en Brevomdeling hurtigere istand, og Ministerens Tanke derved naas. Sognefogden er jo som enhver Anden pligtig til at staa i Korrespondance med sine Overordnede og direkte sørge for at faae deres Post, men Amtsraadene skulle lægge et saadant Tillæg til deres Løn, som de dermed forbundne Udgifter udgjøre; Ministeren naaer altsaa Sit, men de enkelte Sogne blive frie for en Byrde, der ikke er ligelig fordelt. Bliver det amtsvis fordelt, er det uligelig, men det er dog bedre, og den offentlige Mening vil lettere kunne udøve et Tryk paa Postvæsenet. Skulde nogen Sognefoged leve saa fjernt fra Brevsamlingsstedet, at det voldte ham større Beføstning, end Amtsraadet vil indlade sig paa, at faae sine Tjenestebreve i rimelig Tid, saa bør rimeligvis ogsaa Sognefogden noget fjernt fra sin egentlige Virksomhedskreds, og faar han ikke den fornødne Erstatning, som han kan finde sig tilfredsstillt med, vil han i Regelen være i det Tilfælde at frabejde sig den Uret at være Sognefoged. Fra Sognefogdernes Standpunkt kan en saadan Ordning altsaa ikke være til Hindrer, og forsaavidt man ikke skal gaa til Statskassen, vil det være det Rigtigste i dette Tilfælde at gaa til Amtskassen. Dette skal jeg henstille til det Udvalg, som jeg antager kommer til at behandle denne Sag; jeg me-